

1.

Η ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Η Αγγελική, ετών 22. Το πραγματικό της όνομα είναι Γιονίντα, αλλά η κυρά-Δέσποινα που φροντίζει η μάνα της τη συμβούλεψε να το κάνει πιο ελληνικό για να βρει δουλειά. Η Αγγελική δουλεύει σ' ένα φούρνο στα Πατήσια (ο φούρνος είναι του ανιψιού της κυρά-Δέσποινας) από τις 7 το πρωί μέχρι τις 7 το απόγευμα Δευτέρα με Σάββατο. Ο ανιψιός της βάζει ένσημα (τα μισά), γιατί η Αγγελική πρέπει να ανανεώνει την άδεια παραμονής. Ο αδερφός της που δε γουστάρει να πάει στο φούρνο, εδώ και εφτά μήνες είναι χωρίς χαρτιά (η Αγγελική τρέμει μην τον σταματήσουν). Μια φορά το ταμείο στο φούρνο βγήκε 30 ευρώ μείον κι ο ανιψιός της κυρά-Δέσποινας την είπε «πουτάνα-Αλβανίδα». Η Αγγελική έβαλε τα κλάματα, αλλά η μάνα της της είπε να κάνει υπομονή για να μη χάσει τη δουλειά της. Η Αγγελική ήθελε να περάσει στην Καλών Τεχνών, αλλά το φροντιστήριο ήταν ακριβό και γράφτηκε σε ένα ΙΕΚ (κι αυτό ακριβό ήταν και μετά από τρεις μήνες έφυγε). Τις προάλλες ένας γέρος τη ρώτησε στο μαγαζί αν ήθελε να πάνε για καφέ μόλις σχολάσει. Η Αγγελική γουστάρει ένα φίλο του αδερφού της (μιλάνε στο fb τα βράδια), αλλά ντρέπεται να του ζητήσει να βγουν επειδή έχει σπυράκια.

2.

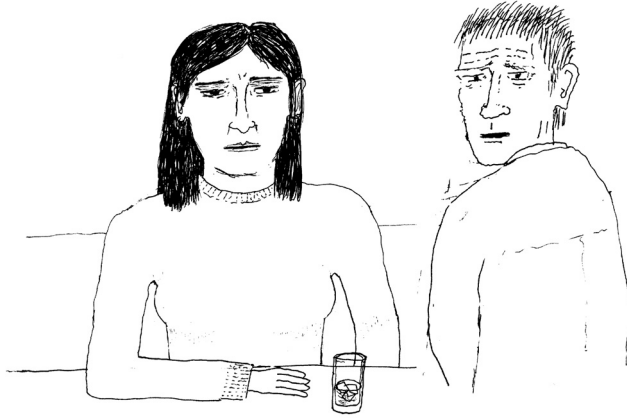
Ο ΝΙΚΟΣ

Ο Νίκος είναι 23, γέννημα θρέμμα Καλλιθεώτης, με το που τελείωσε το σχολείο ψάχτηκε αμέσως για δουλειά. Στην οικογένεια δεν έπαιζαν πολλά φράγκα για φροντιστήρια και άσε που ποτέ δεν ήξερε «τι θέλει να γίνει όταν μεγαλώσει». Ο πατέρας του εδώ και έναν χρόνο τον έχωσε σε μια βιοτεχνία ενός γνωστού. Παίρνει 400 το μήνα με φουλ οχτάωρα και μισά ένσημα «μέχρι να μάθει τη δουλειά», όπως είπε το αφεντικό. Από πιτσιρικάς είχε σκαλώσει με τα γκράφιτι. Στις βόλτες έχει πάντα πόσκα και σπρέι. Οι ταγκιές είναι στάνταρντ, κι όταν παίζουν φράγκα φεύγουν σε υλικά για κομμάτια. Όταν βάφει νιώθει πως μιλάει τη δική του γλώσσα, πως αφήνει πίσω την πίεση της δουλειάς. Πριν λίγο καιρό έφαγε δέσιμο μ' ένα φίλο την ώρα που έβαφαν. Η αλήθεια είναι πως το μελέταγε με τόσους μπάτσους γύρω γύρω. Τετράωρη εξακριβωση και μπόνους τραμπουκισμα από τα αγνά παιδιά της ελληνικής αστυνομίας. Τον φίλο του που δεν είναι Έλληνας τον κράτησαν όλη τη μέρα «για να δουν τι γίνεται με τα χαρτιά του». Εκείνο το πρωί δεν πήγε στη δουλειά, ο πατέρας του το έμαθε και τον έκραξε άσχημα, η μάνα του δεν του μιλούσε για μια βδομάδα και το αφεντικό του είπε να ξεχάσει την μικρή αύξηση που είχε ζητήσει. Το μόνο σίγουρο είναι πως κάποιο βράδυ θα πάει να τελειώσει το κομμάτι που έμεινε μισό - και δεν θα ξεχάσει να προσθέσει ένα τεράστιο «ΓΑΜΙΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΜΠΑΤΣΟΙ».

3.

Η ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ ΚΙ Ο ΜΑΡΚΟΣ

Ο Μάρκος είναι 43 χρονών. Πριν τρία χρόνια, η φαρμακευτική εταιρία που δούλευε έβαλε λουκέτο. Ούτε αποζημίωση, ούτε τίποτα. Έκτοτε ο Μάρκος έχει αλλάξει τέσσερις δουλειές – όλες σκατά. Τους τελευταίους μήνες δουλεύει σε περίπτερο. Βραδινά, δωδεκάωρο, μισά ένσημα, εικοσιοκτώ ευρώ την μέρα. Ο Μάρκος είναι παντρεμένος με τη Σταυρούλα. Η Σταυρούλα είναι 39 χρονών, εργάζεται σε τηλεφωνικό κέντρο, «κυνηγάει» αυτούς που χρωστάνε στις τράπεζες. Ξενερώνει τρελά με τη δουλειά της, άσε που ακούει άπειρα μινελίκια, αλλά τι να κάνει; Παίρνει 700 ευρώ, «στις μέρες μας, καλά είναι», σκέφτεται. Η Σταυρούλα και ο Μάρκος έχουν δύο κοριτσάκια και ζουν σε ένα δυαράκι που τους αγόρασαν οι δικοί τους. Τους βοηθάει και η μητέρα του Μάρκου με τα παιδιά και κάπως έτσι την βγάζουν. Τους τελευταίους μήνες τσακώνονται συχνά - λίγο τα πιτσιρίκια, λίγο οι λογαριασμοί, λίγο τα λεφτά κι οι δόσεις του αυτοκινήτου που τρέχουν. Όταν οι φασιότες είχαν σκοτώσει το Φύσσα, ο Μάρκος είχε κατέβει σε δυο αντιφασιστικές διαδηλώσεις, γιατί «έτσι όπως το πάνε, πρέπει να σηκώσουμε κεφάλι». Προχτές, ο Μάρκος θυμήθηκε μια ατάκα που είχε ακούσει στο ΜΕΓΑ, αρχές του 1990. Μίλαγε ο Χατζηνικολάου και καμάρωνε ότι «έρχονται χρυσές εποχές». Η Σταυρούλα βασανίζεται μέχρι να βάλει τα πιτσιρίκια για ύπνο. Πριν κοιμηθεί πίνει τζιν τόνικ για να χαλαρώσει και σκέφτεται τι διάολο έχει πάει στραβά με τη ζωή της. Προχτές διάβασε μια έρευνα στο newseast που έλεγε ότι όσοι έχουν να πάνε πάνω από τρία χρόνια σερί διακοπές εμφανίζουν αυξημένες πιθανότητες να πάθουν κατάθλιψη.

4.

Η ΣΟΦΙΑ

Η Σοφία είναι 17 χρόνων, τρίτη λυκείου. Αν την ξαναρωτήσουν «πως πάει η προετοιμασία για τις πανελλήνιες» έχει ορκιστεί να ρίξει χριστοπαναγίες. Στο σπίτι, τα λεφτά για το φροντιστήριο βγαίνουν τσίμα τσίμα. Το προηγούμενο καλοκαίρι η Σοφία είχε πάει μερικές φορές για φυλλάδια, αλλά 2,5 ευρώ την ώρα με ντάλα ήλιο δεν αντέχεται. Στο τέλος πέταξε σε ένα κάδο τα διαφημιστικά σουβλατζιδικου, που είχε σιχαθεί να τα βλέπει και τελείωσε η ιστορία. Η μάνα της δεν την αφήνει να αράζει σε πλατείες αργά, για να «μην την πειράξουν αυτοί οι ξένοι». Η Σοφία έχει βαρεθεί να τσακώνεται και να εξηγεί ότι βασικά «αυτοί οι ξένοι» είναι φίλοι της απ' το σχολείο. Την 25η Μαρτίου ο πατέρας της κρέμασε και σημαία στο μπαλκόνι, στο τσακ ήταν να την κατεβάσει το βράδυ που αυτός κοιμόταν. Πριν λίγο καιρό την έπιασαν στο μετρό χωρίς εισιτήριο, αλλά ντρέπεται να ζητήσει λεφτά απ' τους δικούς της για να πληρώσει το πρόστιμο. Ένα βράδυ όταν κατέβηκε απ' το νυχτερινό λεωφορείο ένας πενηντάρης την ακολουθσε και της έλεγε διάφορα που θα προτιμούσε να ξεχάσει. Πέρυσι στη μαθητική διαδήλωση για το Ιρηγόρπουλο είδε κι άλλα παιδιά απ' το σχολείο και σκέφτεται μήπως τους πει να κάνουν μια ομάδα, αλλά διστάζει μήπως την πουν κνίτσια.

5.

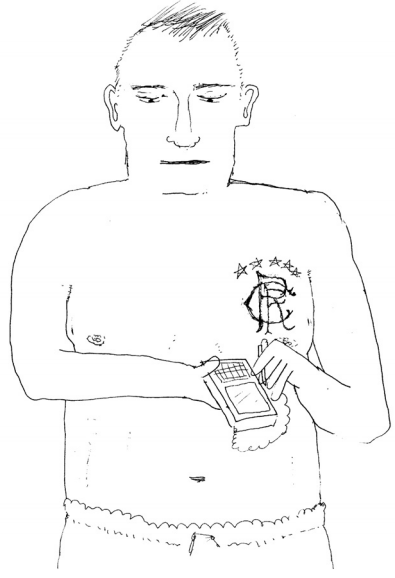
Η ΙΟΥΛΙΑ

Η Ιουλία είναι 27. Έχει τελειώσει Σιβιτανίδειο. Παλιά ήθελε να γίνει νοσοκόμα, αλλά παλιά ήθελε διάφορα. Έχει δουλέψει σε καφετέριες, σε κομμωτήριο, σε σουπερ μάρκετ, σε βίντεο κλαμπ, σε παιδότοπο, σε ρουχαδικο. Πλέον εργάζεται στο «Stars», ψευτοκυριλέ καφετέρια στη Νέα Σμύρνη, βραδινό ωράριο χωρίς ένσημα. Ο κύριος Τάκης, το αφεντικό, και οι καλοί πελάτες (βασικά οι φίλοι του κυρίου Τάκη) απ' την πρώτη βδομάδα άρχισαν τα σεξιστικά αστειάκια – για το ντύσιμό της, για το βάψιμό της, για την эρωτική της ζωή. Γλοιώδεις τύποι – νομίζουν πως επειδή τους σερβίρει ένα ποτό θα της πιάσουν και τον κύλο. Εμετός. Αλλά ο κύριος Τάκης και οι φίλοι του δεν είναι εξαίρεση. Παλιότερα ήταν ο κύριος Βασίλης στο ρουχαδικο, ο κύριος Κώστας στον παιδότοπο, ο κύριος έτσι κι ο κύριος αλλιώς. Ο ένας μαλάκας πίσω απ' τον άλλο. Τις προάλλες δεν άντεξε κι έφτυσε στο ποτό ενός γελοίου πελάτη. Ένιωσε καλύτερα. Είχε επιστρέψει λίγη απ' την ξεφτίλα που δέχεται κάθε μέρα. Αποφάσισε να το κάνει πιο συχνά. Η Ιουλία ελπίζει πως όταν βάλει λίγα λεφτά στην άκρη θα βρει κάτι καλύτερο – και με ένσημα. Την τελευταία φορά που είχε αρρωστήσει ντρεπόταν να πάει στο ΙΚΑ χωρίς βιβλιάριο και έβαλε τον πατέρα της να ρωτήσει τον Παναγόπουλο, τον παθολόγο που μένει στη διπλανή πολυκατοικία.

6.

Ο ΕΡΝΤΙ

Ο Έρντι είναι 19. Με το ζόρι τελείωσε το λύκειο. Δουλεύει ντελιβεράς: Το πρωί κουβαλάει καφέδες (το ωράριο είναι από τις 07.00-11.00 με δώρα ένσημα) και το βράδυ σουβλάκια (από τις 19.00 μέχρι όσο πάει χωρίς ένσημα). Ο Έρντι έχει ένα ίππινα, αλλά αν ήταν στο χέρι του θα 'παιρνε το duke το 640 (τα πίσω φρένα στο ίππινα θέλουν επειγόντως φτιάξιμο, αλλά δεν παίζει μία). Τις Κυριακές ο Έρντι πάει γήπεδο, μέσα-έξω. Πριν έξι μήνες βάρεσε τατού στο στήθος το σήμα της ομάδας του (η μάνα του δε το ξέρει), αλλά τώρα που το σκέφτεται ψιλομετανιώνει. Είχε φάει ένα δέσιμο σε σκηνικό και οι αθλητικής βίας έβγαλαν φωτό το τατού και τον φακέλωσαν. Στραβώνει με τους ΔΙΑΣ που γυρνάνε στη γειτονιά και το ύφος βαρύ-πεπόνι που κουβαλάνε. Μέχρι στιγμή μετράει τρεις προσαγωγές, μια σφαλιάρα και καμιά πενηνταριά σχολιάκια για την Αλβανία. Πριν κάτι μήνες βρίστηκε με κάτι φασιστάκια από τη γειτονιά, αυτούς που στο σχολείο τρώγαν φάπες και μετά άγπησαν την πατρίδα τους. Πέρυσι ξημερώματα 28ης Οκτωβρίου ξεκίνησε για πλάκα να κατεβάζει με τους δικούς του ελληνικές σημαίες απ' τα μπαλκόνια και κατέληξε με καμιά εικοσαριά στην τσάντα. Έχει κολλήσει μ' ένα κουπλέ: «η μάχη συνεχίζεται χρόνια στη γειτονιά / οξυγόνο νόμιζαν πως θα μας κλέβουν τα αφεντικά / Ενημερώστε τα παιδιά / δεν τους τα 'παν καλά»

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ, ΕΙΜΑΣΤΕ Η ΚΑΡΔΙΑ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ!

Όσοι κι όσες από μας αράζουμε σε πάρκα και σε πλατείες, όσοι κι όσες ακούμε και γράφουμε μουσική του δρόμου, όσοι κι όσες πάμε στο γήπεδο, βάφουμε, κυκλοφορούμε αργά ή απλώς ντυνόμαστε «περίεργα» ξέρουμε πως το κάνουμε για δυο λόγους. Απ’ τη μια δεν έχουμε ούτε τα φράγκα, ούτε την όρεξη να τα σκάμε σε καφετέριες, σε συναυλιάδικα, σε σινεμά και σε κυριλέ ρούχα. Αλλά δεν το κάνουμε μόνο γι’ αυτό! Την ίδια στιγμή, γουστάρουμε να βρισκόμαστε με τους δικούς μας ανθρώπους, να συζητάμε τα ζόρια και τις χαρές μας, να έχουμε τη δική μας κουλτούρα, τις δικές μας μουσικές, τα δικά μας ρούχα, τις δικές μας πλατείες, τη δική μας γνώμη για τις ερωτικές σχέσεις και τη σεξουαλικότητα.

Κι όμως! Όσο πιο πολύ διεκδικούμε χώρο μέσα στις γειτονιές μας, όσο περισσότερο κάνουμε αισθητή την παρουσία μας, όσο λιγότερο είμαστε διατεθειμένοι να δουλεύουμε ήσυχα, να καταναλώνουμε ήσυχα, να διασκεδάσουμε ήσυχα, τόσο πιο συχνά ερχόμαστε αντιμέτωποι με τους μπάτσους, τους φασίστες, τους νοικοκυραίους, τους ιδιοκτήτες και τους μαγαζάτορες. Απ’ το 2008 κι έπειτα, όλο και πιο φανερά, όλο και πιο βιαία, στο κέντρο και στις γειτονιές της Αθήνας διεξάγεται μια μάχη: ονομάζουμε αυτή τη μάχη, «μάχη για το δημόσιο χώρο». Και πράγματι, οι καθημερινοί αστυνομικοί έλεγχοι σε όποιον μοιάζει να μην έχει χαρτιά ή να μην έχει τα σωστά χαρτιά, οι βλοσυρές αστυνομικές περιπολίες που περνάνε κάτω απ’ τα σπίτια μας και πάνω απ’ τις πλατείες μας, το φακέλωμα στο γήπεδο, οι έλεγχοι στο μετρό και στα λεωφορεία, η προσπάθεια των ναζί να κυριαρχήσουν στο πεζοδρόμιο και στις γειτονιές είναι εμπειρικές αποδείξεις ότι όντως πρόκειται για μάχη. Οπωσδήποτε αυτή η μάχη δεν είναι η μόνη που διεξάγεται: ήδη, τη στιγμή που μιλάμε, οι μισθοί και οι συντάξεις έχουν κοπεί στο μισό, για όποιον βέβαια εξακολουθεί να έχει μισθό ή σύνταξη. Κι οπωσδήποτε η μάχη για την οποία μιλάμε δεν είναι δίχως την ιστορία της.

Σπασμένα τζάμια στις ΗΠΑ

Η αστυνομική πίεση, η ενασχόληση δηλαδή της αστυνομίας με τον τρόπο που ντυνόμαστε, διασκεδάσουμε, κυκλοφορούμε και υπάρχουμε στο δημόσιο χώρο δεν είναι πρόσφατη ιδέα. Έχει ημερομηνία γέννησης τα χρόνια ανάμεσα στο 1960 και 1970 και πεδίο εφαρμογής τις μακρινές ΗΠΑ. Εκεί, τα ντόπια αφεντικά αντιμέτωπα με τη δική τους εργατική τάξη σκαρφίστηκαν και έθεσαν σε εφαρμογή νέες αστυνομικοπολιτικές θεωρίες. Η θεωρία των «σπασμένων τζαμιών» ήταν μία απ’

τις πιο πετυχημένες τους. Κοντολογίς τ’ αμερικανικά αφεντικά υποστήριξαν ότι η μάχη για το δημόσιο χώρο ήταν σε τελική ανάλυση ένα σημαντικό στιγμιότυπο στη μάχη για να τσακίσουν την εργατική τάξη. Ένα κάρο συμπεριφορές της εργατικής τάξης, που μέχρι τότε δεν τιμωρούνταν ποινικά, πέρασαν στη δικαιοδοσία της αστυνομίας. Η κατανάλωση αλκοόλ, η δυνατή μουσική, το μη ευπρεπές ντύσιμο, το γκράφιτι, ακόμα και το άραγμα στο δημόσιο χώρο απαγορεύτηκαν και συγκέντρωσαν πάνω τους σχεδόν όλη την προσοχή της αμερικανικής αστυνομίας. Η ιδέα δεν ήταν ανάξια λόγου: ποινικοποιώντας τις συμπεριφορές και την κουλτούρα της εργατικής τάξης, τ’ αφεντικά και οι μπάτσοι τους στην ουσία ποινικοποιούσαν την ίδια την εργατική τάξη (γιατί είναι αυτή που πίνει αλκοόλ έξω, που ακούει μουσική έξω, που δε ντύνεται «ευπρεπώς», που αράζει έξω – οι πλούσιοι έχουν τα φράγκα για να ντύνονται «κυριλέ» και πάντως δεν πίνουν άμστελ απ’ το περίπτερο).

Η μηδενική ανοχή στην Ελλάδα εξελίχθηκε σε δυο φάσεις: πρώτα απέναντι στους μετανάστες εργάτες κι έπειτα απέναντι στη ντόπια εργατική τάξη

Στην περίπτωση της Ελλάδας, οι πολιτικές της μηδενικής ανοχής εφαρμόστηκαν κατά μέτωπο απέναντι στους μετανάστες εργάτες ήδη απ’ τις αρχές του 1990. Καθώς ο παλιός κόσμος κατέρρεε, τα ελληνικά αφεντικά προετοιμάζονταν για την εποχή που ξημέρωνε: οι εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες από την Αλβανία και το υπόλοιπο ανατολικό μπλοκ που ήταν αναμενόμενο ότι θα έμπαιναν στην Ελλάδα ήρθαν αντιμέτωποι με ένα καινούριο νομικό οπλοστάσιο. Με λίγα λόγια, οι νόμοι που φτιάχτηκαν για να υποδεχτούν τους μετανάστες - εργάτες είχαν φροντίσει να διασφαλίσουν ότι κανένας μετανάστης δε θα γινόταν ποτέ «νόμιμος». Με τη σειρά της αυτή η τεχνητή παρανομοποίηση των μεταναστών εξασφάλιζε σιγουριά στα μεγάλα και στα μικρά αφεντικά: αφού οι μετανάστες δεν είχαν χαρτιά, αντιμετωπίζονταν ως παράνομοι. Κι αφού αντιμετωπίζονταν έτσι, ήξεραν ότι κάθε τους διαμαρτυρία, κάθε διεκδίκηση, κάθε άρνηση θα τους έφερνε αντιμέτωπους με την αστυνομία. Και πράγματι, ο αστυνομικός μηχανισμός ανέλαβε την πειθάρχηση των μεταναστών. Η εμφάνισή τους στο δημόσιο χώρο ήταν σχεδόν απαγορευμένη. Το άραγμα σε πλατείες ή σε παγκάκια, η κυκλοφορία στο δρόμο και η μετάβαση από το σπίτι στη δουλειά είχε τεράστιες πιθανότητες αστυνομικού ελέγχου και τελικά σύλληψης. Οι επιχειρήσεις – σκούπα, δηλαδή οι μαζικές συλλήψεις μεταναστών εργατών και η απέλασή τους μετέτρεπε την αστυνομία σε ρυθμιστή της εργασίας. Πράγματι, τα χρόνια του 1990 οι απελάσεις ανέρχονταν σε 450.000 το χρόνο. Η παρανομοποίηση, η απαγόρευση και η

ανάθεση των «ξένων» στην αστυνομία δε συνέβη κατά λάθος – ήταν κομμάτι της εργατικής πολιτικής. Στις ζωές των μεταναστών, οι Έλληνες μπάτσοι απέκτησαν τεχνογνωσία ελέγχου και απαγόρευσης μαζικής κλίμακας.

Κι η αλήθεια είναι ότι αυτή η τεχνογνωσία που απέκτησαν οι μπάτσοι πάνω σε ένα κομμάτι του πληθυσμού, εξελίχτηκε, εμπλουτίστηκε και χρησιμοποιείται τη στιγμή που μιλάμε για όλο και πιο πολλά κομμάτια της εργατικής τάξης στην Ελλάδα. Ακριβώς επειδή, ήδη απ’ τα τέλη της δεκαετίας του 2000 τα ελληνικά αφεντικά είχαν στο μυαλό τους ότι η καπιταλιστική κρίση ήταν προ των πυλών φρόντισαν να θωρακιστούν. Το κόψιμο των μισθών και των συντάξεων, το μέλλον που όλο και μαυρίζει, τα δάνεια που δε βγαίνουν, οι δουλειές που σπανίζουν, τα νοίκια που δεν πληρώνονται, οι τιμές που ανεβαίνουν εκ των πραγμάτων κάποια στιγμή θα συναντήσουν αντιδράσεις. Κι η αλήθεια είναι πως οι μηχανισμοί ασφαλείας του ελληνικού κράτους έχουν υπόψη τους η συνεχής συμπίεση του κόστους αναπαραγωγής της εργατικής τάξης είναι ένα διακύβευμα που αποκλείεται να περάσει αναίμακτα. Οι νέοι αστυνομικοί σχεδιασμοί που μας συντροφεύουν, τουλάχιστον απ’ το 2008 κι έπειτα, αποτελούν προληπτικές κινήσεις: στόχο έχουν να πειθαρχήσουν δια της βίας εκείνους κι εκείνες που τα τελευταία χρόνια βρέθηκαν στα σκοινιά – τους μετανάστες εργάτες και σημαντικά τμήματα της ντόπια εργατικής τάξης που βλέπει τη ζωή της κομμένη στη μέση. Στο ιδεολογικό επίπεδο ετούτοι οι σχεδιασμοί μας φλομώνουν με αναλύσεις περί «αύξης της εγκληματικότητας», με νέες θεωρίες του είδους bullying, με σχέδια για ποινικοποίηση των οπαδών, με περιφρονητικές αναφορές για όσους δεν έχουν να πληρώσουν εισιτήριο στα μέσα ή κάνουν γκράφιτι. Στην πράξη οι νέες αστυνομικές θεωρίες μετουσιώνονται σε καινούρια αστυνομικά σώματα (ομάδα ΔΙ.ΑΣ, αστυνομικός της γειτονιάς κλπ), σε επιτροπές κατοίκων που «ανησυχούν» για την παρουσία ξένων στη γειτονιά τους (πριν λίγα χρόνια παρλίγο να φτιαχτεί και στο Μοσχάτο μια τέτοια) και στις απόπειρες των ναζί να κυριαρχήσουν σε συγκεκριμένες γειτονιές της Αθήνας.

Και στην Καλλιθέα;

Το ξαναλέμε: η μάχη για το δημόσιο χώρο εξελίσσεται όλο και πιο αποκάλυπτα όσο η κρίση πιέζει τ’ αφεντικά. Οι ειδικές εκφράσεις αυτής της μάχης στην Καλλιθέα δεν εξαντλούνται απλώς και μόνο στις αστυνομικές περιπολίες και στον έλεγχο μας επειδή αράζουμε έξω, επειδή οδηγάμε «ύποπτα» μηχανάκια, επειδή φοράμε «ύποπτα» ρούχα, επειδή κυκλοφορούμε «ύποπτες» ώρες. Την ίδια στιγμή περιλαμβάνουν τα σχέδια του Δημάρχου για πλήθος εκδηλώσεων με αποκρουστικές μουσικές,

αποκρουστικά «δρώμενα» και αποκρουστικούς ανθρώπους που θα καταλαμβάνουν για ώρες ολόκληρες τις πλατείες και τους δημόσιους χώρους της γειτονιάς μας. Η ενστικτώδης μας αντίδραση κάθε φορά που οι πλατείες μας καταλαμβάνονται από κυριέδες και μπάτσους είναι να σηκωνόμαστε και να φεύγουμε. Μόνο που ακριβώς αυτή η συμπεριφορά είναι κι ο τελικός στόχος της δημοτικής αρχής και του Υπουργείου Δημοσίας Τάξης: σκοπός τους δεν είναι να χρησιμοποιήσουν αυτοί τις πλατείες και τα πάρκα μας (έτσι κι αλλιώς δεν είναι αυτό το φυσικό τους περιβάλλον), αλλά αντίθετα να μην αφήνουν εμάς να τις χρησιμοποιούμε όπως θέλουμε. Μέχρι σήμερα, η πιο φρικιαστική τέτοια προσπάθεια παραμένει η «εκδήλωση» που διοργάνωσε τον περασμένο Ιούνη ο δήμαρχος της Καλλιθέας πάνω στην πλατεία Δαβάκη. Μας παρουσίασε, ενώπιον εκατοντάδων ακροδεξιών, ρατσιστών, ιδιοκτητών, κυριέδων και μπάτσων το θεσμό του «αστυνομικού της γειτονιάς» και μας ενημέρωσε ότι οι μετανάστες, τα αλάνια, οι χιτχοπάδες και οι οπαδοί που αράζουμε στην πλατεία στην πραγματικότητα αποτελούμε «πρόβλημα». Οι αγώνες δρόμου του είδους Kallithea run είναι με τη σειρά τους κομμάτι της ίδιας μάχης. Για ώρες ολόκληρες η γειτονιά μας κλείνει με κορδέλες και μπάτσους για να τρέχουν κυριακάτικα τα ξεκούραστα αφεντικά μας και οι μπουφοί ρουφιάνοι τους. Κατά τα άλλα, ξέρουμε καλά ότι το όψιμο ενδιαφέρον των τοπικών Μ.Μ.Ε. (Νότιος Χτύπος) για τους «τζιχαντιστές» που δήθεν δραστηριοποιούνται στη γειτονιά μας, στοχεύει τις κοινότητες των μεταναστών που ζουν στην Καλλιθέα. Και φυσικά η τοπική ναζιστική συμμοριούλα, προτού απορροφηθεί εντελώς απ’ τις ανάγκες του πρεζεμπορίου, έκανε κι αυτή ό,τι περνούσε απ’ το χέρι της: πεσίματα σε μετανάστες, επιθέσεις στα «κομμούνια» και πάει λέγοντας.

Antifa διαδήλωση

Στις 23 Απρίλη θα διοργανώσουμε μια antifa διαδήλωση στη γειτονιά της Καλλιθέας. Θα διαδηλώσουμε για δυο λόγους: Θέλουμε να δείξουμε ότι είμαστε πολλοί και πολλές, ότι είμαστε αντιφασίστες και αντιφασίστριες, ότι είμαστε ντόπιοι και μετανάστες, ότι έχουμε τη δική μας κουλτούρα κι ότι γουστάρουμε αυτή την κουλτούρα, ότι διεκδικούμε το δημόσιο χώρο, ότι έχουμε τις δικές μας αντιλήψεις για τη ζωή, ότι δεν είμαστε εγκληματίες, ότι είμαστε η καρδιά αυτής της πόλης.

Και θέλουμε να δείξουμε επίσης ότι εκεί που όλοι μας λένε «σκάστε» δεν πειθαρχούμε στις εντολές τους, αρνούμαστε την τάξη τους, φτύνουμε τις απαγορεύσεις τους, μισούμε τον πόλεμό τους όσο μισούμε και την ειρήνη τους. Διαδηλώνουμε για να δείξουμε ότι δεν είμαστε μόνοι, ότι δεν είμαστε φοβισμένες.

antifa

διαδήλωση

ΣΑΒΒΑΤΟ 23 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 12:00
ΠΛΑΤΕΙΑ ΔΑΒΑΚΗ, ΚΑΛΛΙΘΕΑ

antifa
kallithea

antifa.kallithea@yahoo.com
antifakallithea.wordpress.com

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ
autonome
antifa

autonome.antifa@yahoo.com
autonomeantifa77.wordpress.com

